

Доля

Наталія Горішна

(диптих)

I. ВАРВАРА

Її листи летіли у заслання;
Царю – прохання, богів – уклін.
Кохання перетілилось в страждання,
А в ньому – і надія, і проклин.
Від розпачу усе довкола чорне,
В мольбі – Тарас Григорович, Тарас.
.. Ввижався вже то ангелом, то чортом.
Не злікував, не змилювався час.
Чомусь мені не уявлялась досі
Душа людини схожою на осінь,
Що позбирала всю життєву муку
Й наступній долі втиснула у руку.
Від часу тільки змінені імення.
Гадати залишається: до мене
Кому раніш належала душа,
Мій власний біль з чим перемішавсь,
Шукаючи дороги рятівної?..
Щемить душа Варвари Репніної.

II. АННА

І замисел вже не здавався диким,
Лиш трішечки змінилась на виду;
Ступила в ніч примарну і бліду,
Не думаючи: "Що, якщо каліка?.."
...Цікавість пересилить переляк,
Присунулося товпище зівак
Побачити чийсь останки тлінні,
Що не сховали граціозність ліній.
Хтось зойкнув у юрбі: "А мо-ло-да..."
І вторило: "Бі-да, бі-да, бі-да..."
Я не на рейки голову кладу,
Коли вкладаюсь спати проти ночі,
Та все ніяк до згоди не дійду:
Згубить себе – це злочин чи не злочин?
Нехай не тіло грішне і земне,
Що муляє усім довкола очі, –

Убить в душі натхнення осяйне,
І віднести поезію до збочень.
Бо, може, так я стану, як усі,
І пальцями ніхто не буде тикать.
Не в віршах біль – в розпачливій сльозі...
І замисел вже не здавався диким.